

Pierdută Catolică Salvată Prin Har

Jacquelyn Johnson

illbehonest.com/romana

Mă numesc Jacquelyn Johnson și am 22 de ani. Crescând, mereu am crezut că există un Dumnezeu. Mama mea obișnuia să se joace cu mine afară. În Romani 1 găsim scris că creația mărturisește despre Dumnezeu și atributele Sale, și are perfectă dreptate. Îmi amintesc că mă uitam la nori și la stele și chiar la furnici și ceva din mine spunea, "Există un Creator acolo."

Îmi amintesc cum mama mea se ruga cu mine înainte de a merge la culcare. M-a crescut ascultătoare de ea și de tatăl meu.

Când a venit timpul să merg la școala primară, m-am dus la o școală catolică. Am participat la o grămadă de ritualuri catolice, aveam ore de religie, și aveam chiar și mesă în fiecare marți și joi dimineața. Profesorii mei erau oameni morali, iar ideea de a fi moral m-a atras. Era ceva ce voiam să fiu.

Îmi amintesc prima spovedanie. Preotul mi-a dat zece "Tatăl nostru" ca pedeapsă pentru a îndepărta păcatul meu. Și din acel moment, în fiecare seară înainte de a merge la culcare spuneam cele zece "Tatăl nostru". Niciodată nu m-am gândit că făcusem vreo greșală, dar doar în caz că aș fi făcut, voiam să am un blan B, și acele zece "Tatăl nostru" erau planul meu B. Și de atunci, am avut totdeauna ideea că trebuie să lucrezi pentru lucrurile spirituale, să câștigi lucrurile spirituale prin fapte.

În timpul anilor în care am crescut, am fost în esență o persoană bună. Am fost totdeauna respectuoasă, totdeauna am luat note bune. Singurul alcool pe care l-am consumat vreodată a fost la Cina catolică. Niciodată nu am înjurat. Mergeam la mesă din când în când. Mă rugam adesea și citeam Biblia din când în când. Iar oamenii totdeauna mă complimentau. Spuneau mereu, "O, ea este o persoană bună!" "O, este așa de amabilă!" "O, este așa de respectuoasă!" Și eu am început să cred că sunt o persoană bună.

Și e nostim pentru că aveam această idee că cerul este gradat pe o curbă. Credeam că Dumnezeu e undeva aici și că se uită în jos la oameni și că El împarte oamenii în procente. Și credeam că procentul cel mai înalt de oameni sunt aceia care merg în cer.

Așa că mă uitam în jur și vedeam acolo un om îmbătându-se, dincolo o fată drogându-se, alta culcându-se mereu când cu unul când cu altul. Vedeam o altă fată care își

înjura părinții... Și comparativ cu acești oameni, aveam o părere chiar bună despre mine. Credeam că sunt o persoană bună. Credeam că Dumnezeu era mulțumit de mine și credeam că voi merge în cer când voi muri. Și nu strica să am toate aceste fapte bune care să mă susțină. Eu dădeam meditații colegilor de clasă, mergeam la azile de bătrâni, făceam toate aceste servicii în folosul comunității și credeam că "Dumnezeu trebuie să fie mulțumit de mine." Exact așa credeam.

În al doilea an de liceu mama mea a zis, "O să vizităm o biserică baptistă." Și crescând în mediul în care am crescut, auzi tot felul de glume despre bapțiști. "Ei sunt așa de serioși, ei nu cântă, nu dansează, se îmbracă cu haine de acum un secol." Dar oricum ne-am dus. Și unul dintre primele lucruri pe care mi-l amintesc clar este luând Biblia la biserică și nu numai atât ci și deschizând-o în biserică. Toți de acolo erau așa de drăguți, așa de amabili. Ei nu adormeau acolo. Și la început m-am gândit, "Asta trebuie să fie fals." Dar ceva în mintea mea spunea, "Știi ce, nu contează. Ei sunt oameni morali, și eu sunt un om moral. Mă voi potrivi perfect."

Așa că am continuat să frecventăm acea biserică. Și în una din primele predici pe care le-am auzit, pastorul a menționat cuvinte ca "născut din nou" și "salvat". Nu mai auzisem asemenea cuvinte până atunci. Nici nu știam de unde scosese predicatorul acele cuvinte. Credeam că le inventase. Dar mi-am zis, "Pe măsură ce va trece timpul, îmi voi da eu seama ce înseamnă aceste cuvinte." Și am terminat liceul, iar eu eram perfect mulțumită de viața mea. Spiritual, simțeam că totul merge strună, simțeam că eram bine în relația cu Dumnezeu. Totul era bine. Dar în ultimul an de liceu lucrurile au început să se schimbe. Timp de trei luni de zile a fost în continuu doar conflict și vrajbă. Zi de zi erau doar lupte și lucrul ăsta a început să mă apese greu. Încercam să mă duc în camera mea și să-i evit pe toți, încercam să mă prefac că problemele n-ar exista. Dar eram permanent confruntată cu ceea ce se petrecea în familia mea.

Iar apoi într-o bună zi, acest pic de mânie, furie și ură a început să crească. Și a ajuns să fie ca un cancer care consuma totul în lăuntrul meu. Am ajuns că tot ce gândeam erau lucruri criminale, rele, gânduri stricate. Iar apoi toate acele gânduri s-au întors înspre mine și am început să mă urăsc pe mine însămi. Am început să mă disprețuiesc, să-mi urăsc viața și să vreau să scap de ea. Nu voiam să aștept până în august să mă mut. Voiam să scap acum, voiam să îmi pun capăt vieții acum.

Așa că m-am gândit la tot felul de moduri în care să mă sinucid. Au fost câteva dați în care am fost foarte aproape, foarte aproape. Îmi dau seama acum că a fost harul lui

Dumnezeu, dar atunci, m-am înfuriat și mai mult că nu aveam curajul nici măcar să mă sinucid și să îmi pun capăt vieții.

Și îmi aduc aminte că o dată, stăteam rezemată de marginea patului, cu genunchii la piept, plângând în hohote. Și ceva m-a izbit, a fost un moment de claritate perfectă. Pentru că în acel moment am realizat că toate acele gânduri criminale de sinucidere erau murdare și realmente m-au făcut să mă scârbesc. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât realizez că acele zise fapte bune ale mele și așa-numita mea bunătate n-aveau nimic de a face cu Dumnezeu. Totul era despre mine. Totul era despre eul meu, despre reputația mea și despre cum arătam eu.

Ieremia 17:9 spune că inima este înșelătoare. Și m-am uitat în urmă la acei 18 ani din viața mea și am realizat că n-am făcut altceva decât să mă înșel singură tot timpul. Și am fost furioasă mai mult pe mine, mi-a fost scârbă de mine, mi-a fost scârbă de natura mea. Am vrut să mă schimb, dar eram prea epuizată fizic, mental și emoțional pentru a încerca să mă reformez. Eram prea epuizată pentru a încerca să înțeleg cum să repar această stare. Așa că am devenit apatică. Tot ce voiam să fac era să stau în pat și să trăiesc de pe o zi pe alta și să mor și să o termin odată cu această existență. Eram sătulă.

În august 2005, m-am mutat în cămin în San Antonio. Era cu o săptămână sau două înaintea începerii cursurilor... și am deschis la un program creștin de radio și acolo gazda emisiunii vorbea cu un bărbat. Și unul din primele lucruri pe care i le-a spus acelui om, a fost: "Știi că în Matei 5 Hristos spune că a fi mânios împotriva cuiva, a urî pe cineva, este echivalent cu a ucide?" Nu mai auzisem niciodată acest lucru. Am crezut că acel moderator mințea. Ziceam, "E imposibil ca Dumnezeu să fi zis așa ceva." Așa că mi-am luat Biblia, și am deschis la Matei 5 doar ca să dovedesc că moderatorul greșea, dar desigur că exact așa spunea Hristos.

Și acel om a zis, "Păi, eu sunt o persoană bună." Și eu aș fi spus la fel, "Păi, sunt o persoană bună." Dar moderatorul l-a dus în Romani capitolul 3, versetele de la 10 la 18. Și în timp ce acel moderator citea acele versete, le citeam și eu. "Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar. Nu este niciunul care să caute pe Dumnezeu."

Nimeni nu se deranjase nicio dată să îmi spună, "Nu ești o persoană bună. Ceva nu e în regulă cu tine." Dar Dumnezeu Însuși îmi spunea că eu nu eram bună. Imediat am început să mă gândesc la scuze, am căutat să mă apăr. "Dar faptele mele bune, Doamne? Cum rămâne cu ele?"

Și prin suveranitatea lui Dumnezeu, exact asta a spus acel om care era intervievat. Și

moderatorul l-a dus pe acel om la Isaia 64:6, "Toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită." Aveam să aflu mai târziu că acel cuvânt, "haină mânjită", înseamnă cârpă menstruală. În afara lui Hristos, toate faptele noastre bune sunt o scârbă, mânjite înaintea lui Dumnezeu.

Am început să intru în panică. Pentru prima dată în viața mea am fost speriată. Am început să pun totul cap la cap. Dacă a urî înseamnă a ucide, dacă nimeni nu este bun, dacă eu nu pot face nimic destul pentru a merge în cer, atunci eu și toți cei din jurul meu merităm iadul. Înseamnă că Jacquelyn Johnson, Miss eleva de nota 10, fata cea bună, Miss 'perfecta', merită iadul.

Și am început să mă panichez. Am început să îmi răsfoiesc Biblia și să citesc pasaje. Am ajuns la Efeseni capitolul 2, și la începutul capitolului vorbește despre faptul că omul în mod natural este mort în păcat, el este copil al diavolului și fiu al mâniei și acest lucru poate fi schimbat doar prin Hristos.

Ce m-a marcat la acest pasaj, este că nimeni nu este între cele două stări. Ori ești mort în păcatul tău ori ești viu în Hristos. Ești un copil al diavolului și un fiu al mâniei, sau ești îmbrăcat cu neprihănirea lui Hristos, cu dreptatea Lui. Nu există zonă gri. Nu există cale de mijloc.

Și dacă m-ai fi întrebat atunci, "Îl iubește Jacquelyn Johnson pe Dumnezeu?" aș fi spus: "Păi, sunt undeva pe la mijloc. nu-L iubesc... nu sunt una din acei "nebuni după Isus", dar nici nu-L urăsc pe Dumnezeu."

Dar știți ce spune Scriptura? Scriptura spune că eu eram moartă în păcat. Scriptura spune că mă iubesc pe mine mai mult decât Îl iubesc pe Dumnezeu. Scriptura spune în Romani capitolul 8 că mintea mea era vrăjmașă lui Dumnezeu. Eram un vrăjmaș al lui Dumnezeu, contrar cu ceea ce eu v-aș fi spus la acel moment.

Așa că apoi am început să mă gândesc, "Cere Dumnezeu perfecțiune?" Și până la urmă, răspunsul este "Da". Trebuie să fii perfect ca să mergi în cer. Și știți, oamenii spun, "Este absurd!" Dar gândiți-vă, Dumnezeu este perfect, Dumnezeu este sfânt și Dumnezeu este drept. Bazat doar pe aceste caracteristici, Dumnezeu nu poate tolera păcatul în prezența Sa. Punct.

Iacov 2:10 spune că dacă încalci o singură poruncă... spui o mică minciună, o singură dată, ai încălcat toată Legea. Poți să te dai bătut. S-a terminat. Și din nou, oamenii spun, "Este ridicol!"

Ceea ce nu realizează oamenii și n-am realizat nici eu timp de 18 ani este că noi nu

suntem judecați după un standard pe care noi îl inventăm. Ci suntem judecați potrivit cu standardul lui Dumnezeu. Noi nu suntem judecați comparându-ne pe noi cu cei din jurul nostru. Pentru că ce e interesant e că, vei putea găsi totdeauna pe cineva mai rău decât tine. Poți găsi mereu pe cineva care te face să ai încredere în tine însuși sau te face să ai stimă de sine sau să fii mândru de felul cum trăiești.

E ca și când ai lua o oaie și ai pune-o lângă iarbă. Animalul ar arăta destul de alb. Dar ia aceeași oaie și pune-o lângă zăpadă, arată jengoasă și murdară. Nu mai este așa de curată.

Exact asta face Scriptura. Ea este ca o oglindă. Dumnezeu îți arată, aceasta este natura ta reală, asta este ceea ce ești tu cu adevărat, așa te văd Eu și, până la urmă, asta este tot ce contează.

Și asta s-a întâmplat. Dumnezeu m-a confruntat. Mi-a arătat că eram păcătoasă înaintea Lui. Mi-a arătat că mintea și inima mea și totul era murdar, stricat, rău, depravat, sărac. Nu era nimic bun în mine. El mi-a arătat că nu aveam niciun merit al meu sau în mine ca să mă salvez singură. Nu eram bună.

Și mai important, El mi-a arătat că, 18 ani din viața mea am păcătuit împotriva Lui. Același Dumnezeu care mi-a dat viață, timp de 18 ani n-am făcut altceva decât să-mi ridic pumnul împotriva Lui. Am fost smerită și zdrobită. Orice apărare pe care am avut-o vreodată a fost înlăturată și am încetat să mai încerc să mă salvez singură. Și cu fața la pământ, am strigat la Dumnezeu, "Doamne, nu mă părăsi! Doamne, salvează-mă! Doamne, iartă-mă! Doamne, ajută-mă! Doamne, schimbă-mă!" Și El a făcut-o! Și m-am întors, m-am pocăit de tot gunoiul acela de neprihănire de sine și m-am întors de la a-mi fi propriul Dumnezeu, de la a-mi fi propriul idol. M-am întors din toate acestea la Dumnezeul Scripturilor, Singurul Dumnezeu Adevărat.

Și nu pot să îmi iau niciun merit din asta. Nu pot să îmi iau nicio slavă din asta. Totul a fost doar prin harul lui Dumnezeu! El a făcut totul. Doar lui Dumnezeu fie gloria! Doar Lui!

Și despre moartea lui Hristos pe cruce, nu a fost doar că niște romani au biciuit un om și i-au pus o cunună de spini pe cap. Ci pe acea cruce, Hristos a luat paharul mâniei lui Dumnezeu și l-a băut picătură cu picătură. Și când paharul a fost întors cu gura în jos, nu mai rămăsese nimic. Și Hristos a spus: "S-a isprăvit!" "S-a isprăvit!"

Și Hristos nu a meritat acea mânie. Era fără păcat și era perfect în vorbă, gând și faptă. N-a meritat-o, dar eu am meritat-o. Și El a luat mânia mea, și a luat pedeapsa mea pentru mine. Și nu numai că mi-a luat păcatul, dar acum când Dumnezeu se uită la mine, la acea față care a avut gânduri de sinucidere, care era așa de arogantă și de neprihănită în ochii

ei, când Dumnezeu se uită la acel copil, El vede dreptatea perfectă a Fiului Său. El vede perfecțiunea Fiului Său când se uită la mine.

Și nu numai atât, pe acea cruce Hristos a cumpărat o nouă natură pentru mine. N-a folosit aur, nici argint. El a cumpărat o nouă natură pentru mine cu propriul Său sânge scump.

Ezechiel 36:26 spune că Dumnezeu a scos inima mea de piatră și mi-a dat o inimă de carne. Mi-a dat noi dorințe. Păcatul la care râdeam odată, păcatul de care mă bucuram și în care mă bălăceam, îl urăsc. Și mă mai poticnesc, dar atitudinea mea față de acele lucruri este complet diferită. Atitudinea mea față de Dumnezeu este complet diferită.

El a luat un suflet care era mort și sărac, lipsit de ajutor și păcătos, și a suflat viață în acel suflet.

Am fost un copil al diavolului, am fost un copil al mâniei. Dar acum, prin harul lui Dumnezeu, sunt un copil al lui Dumnezeu. Sunt îmbrăcată în dreptatea lui Hristos. Și aceasta înseamnă să fii născut din nou. Aceasta înseamnă să fii creștin.

Nu înseamnă doar a scăpa de iad. Ci a ști că atunci când voi muri, voi petrece o veșnicie cunoscându-L și fiind în prezența Salvatorului meu. Voi sta o veșnicie la picioarele Lui, mulțumindu-I și închinându-mă pentru tot ce a făcut, dar și mai important, pentru tot ceea ce este El. Asta voi face o veșnicie! Și a merge la biserică, a-ți citi Biblia, a spune zece "Tatăl nostru" înainte de culcare, a te abține de la a bea și a avea o vorbire curată, toate aceste lucruri nu te vor salva.

Mi-am petrecut 18 ani din viață ca un fariseu neprihănit în ochii lui. M-am înșelat singură crezând că eram bună. M-am înșelat crezând că eram creștină. Dar creștinismul nu înseamnă nimic altceva decât o lucrare supranaturală a lui Dumnezeu.

Examinează-te și vezi dacă ești în credință. Nu te înșela. Nu crede nicio secundă că dependenții de droguri, prostituatele și bețivii sunt singurii care au nevoie de un Mântuitor. Să nu mă înțelegeți greșit, acei oameni au nevoie disperată de Hristos! Dar tot așa au nevoie și aroganții și cei mândri și cei care se văd drepecți în ochii lor!

Nu te înșela! În Matei 7 sunt bărbați și femei care stau în fața lui Dumnezeu în ziua judecării și spun, "Doamne, am spus că există Dumnezeu! Doamne, am spus că Isus este Domnul! Am mers la biserică, m-am numit creștin, am făcut toate aceste lucruri în numele Tău!" Și ce le va spune Dumnezeu acelor oameni? Le va spune: "Depărtați-vă de la Mine, voi toți lucrători ai fărădelegii! Niciodată nu v-am cunoscut. Niciodată nu v-am cunoscut."

Așa că îți pun o întrebare azi. Te cunoaște El pe tine? Te cunoaște El pe tine sau doar

falsezi cu spiritualitatea ta și cu moralitatea ta și cu simțul religiei? Dă-mi voie să-ți spun din experiență: tu poți înșela o grămadă de oameni. Am făcut asta 18 ani de viață. Te poți înșela chiar pe tine însuși. Din nou, am făcut asta 18 ani de zile. Dar Dumnezeu, Dumnezeu nu va fi înșelat și Dumnezeu nu va fi batjocorit. Nu crede nicio secundă că vei reuși să Îl înșeli pe Dumnezeu, că vei putea să Îl mituiești pe Dumnezeu cu faptele tale.

Standardul lui Dumnezeu nu este mai jos decât perfecțiunea. Și dacă nu ești în Hristos, tu nu atingi standardul. Dacă nu ești în Hristos, poți să-ți dai toți banii pe caritate, poți face tot felul de lucruri, tot felul de fapte bune, poți sta în biserică 24 de ore, 7 zile pe săptămână, dar nimic nu contează. Trebuie să fii în Hristos pentru a atinge standardul lui Dumnezeu!

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că slujim unui Dumnezeu care Își arată îndurarea și harul! Noi slujim unui Dumnezeu, și eu slujesc unui Dumnezeu care poate să salveze. El salvează oameni și El m-a salvat și pe mine. El m-a salvat!